

VASTAB OLEG TABAKOV

Üheksa etendust kuue päevaga. Täies kujunduses, dekoratsioonidega, valgusega, originaalmuusikaga... Tänapäeval on see mõeldamatu, iga produtsent ja teatridirektor ütleb, et külalisetendusele ei ole võimalik originaaldecoratsioone vedada. Ja üldse on repertuaariteatri külalisetendused kallid ja vaevarikas lõbu, sellepärast tuuaksegi Venemaalt antrepriise... Oleg Tabakovi juhitava Moskva Stuudioteatri Tabakerka külalisetendused 22. – 27. jaanuarini demonstreerisid hiilgavalt seda kunstilist kuristikku, mis on suurema osa antrepriisietenduste – osalegu neis või kuulsad näitlejad –, millest Tallinna vaatajad on küllastunud, ning tõelise repertuaariteatri etenduste vahel. Minu meelest oli see üks tähelepanuväärsemaid Tabakerka külalisetenduste õppetunde.*

Tulebki välja, et tänapäeval saab selliseid mastaapseid gastrolle korraldada kas riik kõigi oma eelarveliste vahenditega või Oleg Pavlovitš Tabakov isiklikult. Te isegi ei varja, et tegite seda sõprade, rikaste inimeste ja firmade abil, ning need firmad jäid Tallinna külalisetenduste tulemustega üsna rahule ja mõtlevad koguni selle peale, et aidata Tallinna külalisetendustele Moskva Kunstiteater, mille kunstiline juht te samuti olete. Kuidas see teil õnnestub?

Ma mõistan oma antrepriisidega tegelevate kolleegide keerulist materiaalselt olukorda, kuid see, mida teeb siin meie väike teater, on hoopis teist laadi tegevus kui raha pärast, toimugu see siis mööda endise suurriigi pealinna või omaenda riigis. Ma arvan, et üheksat lavastust ei ole Eesti pealinna toodud arvatavasti kolmkümmend aastat, kui mitte rohkem.

Üheksat lavastust ei ole vist mitte kunagi toodud.

Võib-olla isegi nii. Kuid meie külallemiste mõte ei ole raha teenida, Moskvas saame oma etenduste eest rohkem. Raha pärast oleks võinud ka siin mängida kolm korda „Armastuse sublimatsiooni“ ja kõik. Meie töömees aga William Faulkneri, Leonid Andrejevi, Thomas Bernhardi... Mulle oli tähtis kohtuda Tallinna intelligentsiga ja nagu mulle tundub, leidis see kohtumine aset, ma nägin saalis eesti vaatajaid, kes elasid meie tegelastele kaasa, unustades oma kurikuulsa baltikumi vaoshoituse. See on kõige tähtsam.

* antrepriis – valdavalt meelelahutusliku sisu ja tagasihoidlikuma kujundusega ringreisilavastus. (Toim.)

Oleg Tabakov 2006. aasta jaanuaris Tallinnas.

Harri Rospu foto

Isegi mitte kõige inimlikuma kapitalismi tingimustes on mulle ikkagi oluline jõuda vaatajani. Nii meie teatri kui ka MHATi külalemiste põhimõte – nii Venemaal, aga nüüd selgus, et ka välismaal – on see, et sõbralikud finantsstruktuurid maksavad teatrile honorari, tänu millele võib konkreetse regiooni ostuvõimet arvesse võttes hoida piletihindu vaatajate jaoks vastuvõetaval tasemel.

Lisan, et võib-olla saab Tabakerka „Kuldse maski“ festivali abiga näidata Tallinnas oma teisigi suuri lavastusi, mis seekordsesse programmi ei mahtunud. Tõenäoliselt Tšehhovi „Onu Vanjat“, Gorki „Viimaseid“, aga võib-olla ka „Surnud hingi“, mida me praegu ette valmistame. Võimalik, et see kohtumine toimub novembris.

**Tabakerka praegused külalissetendused tegid meie vaatajale tuttavaks lavastaja Mindaugas Karbauskise nime ja see on tõeline kunstiline avastus... Tema lavastused „Kui ma olin suremas“ Faulkneri järgi, Leonid Andrejevi „Jutustus seitsmest poodust“ ja Thomas Bernhardi „Silmakirjateener“ erinevad tugevalt teistest Tabakerka lavastustest, seda esmajoones nende omaladse tege-
likkusekäsitluse, lakoonilise ja mitmetähendusliku kunstikeele poolest, mis ühendab peent psühholoogilist rollijoonist ja tegelaste vastastikuseid suhteid, välise joonise täpsust, näitlejate iseäralikku toimevormi ja koguterviku metafoorsust, mis on nii omane tänapäeva leedu režissuurile.**

Mina tegin selle avastuse siis, kui Mindaugas õppis Teatriakadeemia neljandal kursusel Pjotr Naumovitš Fomenko juures. Oluline ei olnud ju teda ainult avastada, vaid organiseerida tema loomeelu nii, et ta liiguks ja areneks, ning nagu mulle tundub, Mindaugase puhul see toimus. Tõele au andes märgin ka, et tema režissuur erineb minu arvates Eimuntas Nekrošiusse või Rimas Tuminase kuulsast lavakeelest. Karbauskise režissuur on eelkõige mõtterežissuur, ja see on mulle südame- lähedane. Leedu režissuur on aga pahatihti ekshibitsionismirežissuur ja sellest ma ei hooli. Ma lahendan sellised šaraadid küllalt kiiresti ära – kui ilma jalata klaver toetub näitleja põlvele ja noodipuldil seisab arvelaud, siis ma mõtlen (*imiteerib leedu aktsenti*): „No miks sa küll nii kaua mulle seda näitad?“

Võib-olla sellepärast, et kaugeltki mitte kõik vaatajad ei suutnud siis sellest metafoorist kiiresti välja lugeda Puškini rida: „Käsitööst ma kunstile lõin aluse“ – jutt käib ju Nekrošiusse lavastusest „Väikesed tragöödiad“?

Asi ei ole ainult minu taiplikkuses, minu arvates kirjutab Puškin dialektilisemalt ja keerukamalt. Kuigi ma mäletan ja armastan siimamaani Nekrošiusse suurepäraseid lavastusi „Ruut“ ja „Pirosmanid“. Aga need viimased „harjutused“, kaasa arvatud „Kirsiaed“, mida mängitakse Moskvas ja mujal maailmas – see ei ole minu veregrupp.

Tallinna külalissetenduste teema lõpetuseks – miks te otsustate kohale tuua „Viimased“, mida tallinlased on juba näinud, aga mitte Moskvas kuulsat lavastust „Põhjas“, mis on samuti Gorki ja samuti Šapiro?

See on keeruline küsimus. Asi on selles, et „Põhjas“ kujundus on tehtud meie keldri jaoks (*Tabakerka töötab keldriruumides Tšaplõgini tänaval – E. K.*), ja lavastuse kunstiline lahendus töötab seal orgaaniliselt – vaatajate istmereal lähedavad sujuvalt üle lavaruumiks ning seda tajutakse vaatesaali osana. Siin ma sellist saali ei näe.

Aga Linnateatri Põrgusaal?

Kahjuks ei sobi samuti. Pealegi on praktika näidanud, et kui me toome selle lavastuse keldrist välja, laguneb ta laiali. Ainus koht, kus ta midagi ei kaotanud, oli Jaapanis, kui me mängisime seda tõusva kuu ja Fudžijama taustal. Siis omandas etendus täiesti kosmilise tähenduse... Aga võib-olla tuleb ka „Põhjas“, kui leiame mängupaiga.

Lisaks suurepärasele kuulsatele näitlejatele on teil nii MHATis kui ka Tabakerkas kogunenud ka terve hulk häid noori moodsaid lavastajaid – Kirill Serebrjannikov, Juri Butussov, Nina Tšussova...

Mina kogun kokku andekaid, aga mitte moodsaid, see on põhimõtteline vahe.

Kuidas te niimoodi hakkama saate, et mitte keegi kedagi ei sega?

See on väga lihtne – ma ei kannan mitte kunagi enda arvele ühtki nende õnnestumist. Olen oma elus näinud selle kohta kurbi näiteid ja tean kindlalt, et teatrijuhile on selline tee perspektiivitu. Ja nagu näete, need lavastajad, kes on kogunenud sellesse, ütleme siis MHATi ruumi, tulevad sinna ikka ja jälle hea meelega tagasi. Serebrjannikoviga plaanime „Häda mõistuse pärast“ ja „Oresteiat“, Butussoviga „Päikese lapsi“, aga Nina Tšussovale pakkusin ühte perspektiivikat ideed: tahan tänapäevase arvutitehnoloogiaga teha lavastust raamatu „Alice imedemaal“ järgi. Venemaa sideminister Leonid Reiman võttis mõttest hea meelega kinni ja finantseerib seda. Raamat iseenesest on juba hea, aga minu vana südant rõõmustab ka see, et inimesed saavad etendusele tulla kogu perega – lapsed, vanemad, vanemad-vanaisad. Kõigil on huvitav kui kolmemõõtmeline ruum laval äkki õhku haihtub ning väljud nende seinte vahelt juba luulemaailma...

Te tahate noortele teha ka uue „Sinilinnu“, mis oli kümmekond aastat MHATi legend?

Ei, „Sinilinnuga“ töötab juba noor lavastaja Dmitri Tšernjakov.

Ooperilavastaja?

Esmajoones on ta väga andekas lavastaja, ja tema draamalavastust Marivaux' „Kahekordne truudusetus“, mida nägin kaks aastat tagasi Novosibirki teatris Gloopus, mäletan siiani. Dmitri Tšernjakov on üks selle põlvkonna kaalukamaid lavastajaid. Aga see pole veel kõik. Ees seisab töö „Tsaar Fjodor Joannovitšiga“, tõenäoliselt ka töö saksa lavastajalt Jürgen Goschilt, kes mulle väga meeldib – võib-olla on see Molière' i „Misanatroop“, aga võib-olla hoopis tänapäeva saksa autor Schimmelpfennig.

Kas teil on ka edasisi plaane Adolf Šapiroga?

On. Pealegi on Adolf oma viimaste aastate kaks kõige olulisemat lavastust teinud Tabakerkas – „Viimased“ ja „Põhjas“.

Eestis lavastas ta „Isad ja pojad“! MHATis aga näidendi sajandaks aastapäevaks „Kirsiaia“. Ma ei tea, kuidas teie sellesse lavastusse suhtute, aga mulle näib see väga huvitav. Sellesse on nii palju sisse pandud: hetk ja igavik, inimene ajavoolus, tunne ja mõistus, MHATi enda ajalugu, ja lõppude lõpuks kultusliku Renata Litvinova kutsumine Ranevskaja rolli!

Mina suhtun sellesse lavastusse rahulikumalt. MHATis ei tooda ju lavastusi mitte ainult välja, vaid võetakse ka maha. Just hiljaaegu võtsin maha lavastuse „Kretšinski pulm“, mis ei õnnestunud. Kas lavastus on tähtpäevaks või mitte, see ei ole tähtis. Selles pole asi. Vaadake, kui ma võtan Platonovi jutustuse „Tagasitulek“ – sisuliselt töotan ju ka MHATi kirjandusala juhatajana ja minu südame-tunnistusel on kogu repertuaarivalik kõigi oma maitseriskidega ja kõige muuga –, nii et kui ma võtan „Tagasituleku“ või Valentin Rasputini „Ela ja mäleta“, siis ei võta ma mitte materjali Suure Isamaasõja kuuekümnendaks aastapäevaks, vaid suurepärase kirjandusteose, mis teistest eredamalt, sügavamalt ja andekamalt jutustab tragöödiast, mis võttis endaga kümneid miljoneid saatusi.

Ajalugu muutub.

Ajalugu muutub, aga inimene muutub vähe. Oma seitsmekümnendal eluaastal tundub mulle, et inimene ei ole Kristuse sünnist peale peaaegu üldse muutunud. Head ja Halba hinnatakse samamoodi, selles ei ole midagi muutunud – ära tapa, ära varasta... Palju sõltub aga perekonnast, kus inimene need mõisted enda jaoks kujundab. Räägin teile sellise loo, peaaegu mõistujutu. Oli 1943. aasta talv, Saksa armee oli Stalingradi all purustatud ja minu kodulinnas Saraatovis toodi rongijaa- ma esimene sõjavangide kontingent. Meie neljaliikmeline perekond sai päevas pätsi leiba ja pisut pealekauba, selle hoidis vanaema Olja harilikult minu jaoks tagavaraks. See oli näljaaeg, kõik, mis peres oli hinnalist, oli juba maha müüdüd, ema oli haige, teda pidi hästi toitma, et ta pärast kõhutüüfust voodist tõuseks, aga raha ei olnud... Ja kui siis sõjavangid tulid, löikas vanaema pool pätsi väikes- teks tükikesteks ja ütles: „Lenik, anna neile.“ Ma ei suutnud seda mõista – minu isa on rindel, minu onu, ema vend, on rindel, aga mina viigu neile leiba. Loomuli- kult ma viisin. Aga siis, peaaegu viiskümmend aastat hiljem, kui lagunevas Nõu- kogude Liidus saabusid kriisiajad ja toiduainetega läks üldse kitsaks, tulid neli Saksa teatrit, kus ma kuni 1991. aastani olin lavastanud, ja saatsid meie keldriteat- rile korra poolaastas hiigelsuure merekonteineri toiduga, mille meie kohaliku ame- tiühingukomitee esimees Saša Mohhov ära jagas ja punktuaalsetele sakslastele selle kohta aruande tegi. Nõnda võib elus juhtuda...

Internetist võib lugeda, et te olete mänginud üle kahesaja rolli teatris, kinos ja televisioonis, lavastanud aga üle neljakümne näidendi Euroopas ja Venemaal.

Minu elus oli aeg, kus ma teenisin Soomes, Taanis ja mujal lavastamisega raha, esitlesin end tollal „Gastarbeiter auf Russland“. Siis tutvusin ka Jürgen Goschiga.

Kas ma eksin või on tõesti nii, et olete Hlestakovi mänginud ainult Tšehho- slovakias, rohkem mitte kusagil?

Jah, täpselt nii.

Milline ebaõiglus ja missugune kaotus vene teatril!

No mis parata. Aga Tšehhi lavastus oli kõige järgi otsustades tõesti täitsa hea ja seniajani on mul Prahast sõpru, kõige suuremaks üllatuseks mäletatakse isegi minu Hlestakovi. Näiteks oli mul hiljuti vaja minna Tšehhis arsti juurde ja kui arst minu kaarti nägi, hüüatas ta: „Tabakov! Minu ema on teid laval näinud!“ Selle aja Tšehhoslovakkias oli see tõesti sündmus, valitsus eesotsas Dubčekiga tuli etendusele täies koosseisus. Ma mängisin kakskümmend neli etendust järjest,

isegi vaenlasele ei sooviks seda, esimest korda teenisin siis ka palju raha. Kui ma tagasi sõitsin, ütles mulle Nõukogude Liidu suursaadik Tšehhoslovakkias Tšervonenko (*imiteerib ukraina aktsenti*): „Oleg, sa viid kodumaale inventari kahe linna-polikliiniku jaoks.“ Siis oli ju välismaal töötamine nõukogude artistidele nagu pärisorjus: pool läks riigile. Nii ostetigi poole minu honorari eest kahele polikliinikule seadmed, nii et olen teinud panuse nõukogude meditsiini.

Teie Tabakerka on klassikaline „teatriperekonna“ mudel, kus kõik on koos, kõik on ühises kassas, ei ole väikesi rolle...

Nii kujunes välja jah.

Ja samal ajal te räägite sellest, et juhtimine peab olema karm ja suur osa riigi teatritest peaks üldse laiali minema.

Ma ei räägi sellest ükskõikselt ja kui saan, siis aitan oma kolleege, kuid sellegipoolest ei ole see probleemi lahendus. Mulle tundub, et kui riigile ei ole jõukohane ülal pidada sellist hulka teatreid, siis on vaja see küsimus lahendada. Mulle öeldakse selle peale, et teatrid ju suletakse. Suletakse jah. Ka inimene on surelik – noh ja mis siis? Lõppkokkuvõttes kulutatakse maksumaksjate raha. Moskvas ehitati mitu aastat teatrit Anatoli Vassiljevile, kelle esteetilised arusaamad on mulle kauged, kuid Euroopas on ta kuulus. Ehitati valmis. Tema neljal laval, mis asuvad muide keset Sretenka tänavat, mängitakse kuus, ütleme, kümme etendust, aga nelja aasta jooksul said Moskva teatrid kõigist neile ette nähtud summadest kätte ju ainult umbes 50%, sest neid hooneid ehitati maksumaksjate rahaga. Ja see raha on vaja ikkagi tasa teenida.

Meierholdi keskust ehitati samal ajal.

Seal oli teine rahastamisskeem. Ka nende hoonete jaoks, mis tuleb nüüd ehitada meie teatritele, on kavandatud teine printsiip – linn eraldab koha ja sellega tema mured piirduvad. Investorile ei maksta aga mitte rahas, vaid veel ühe platsiga teise ehituse jaoks. Niisiis ei kannata teatritegevus Moskvas mingit kahju ja minu kolleegid saavad kõik neile ette nähtud vahendid.

Aga raha on ju kõige lihtsam teenida vähenõudliku materjaliga ja me näeme-gi, kuidas kommerts tõrjub paljudes teatrites edukalt vaimse poole välja.

Teatriga tuleb tegelda osavalt, asjatundlikult ja tõsiselt. Loomulikult toob „Armastuse sublimatsioon“ rohkem sisse, aga selle kõrval on meil repertuaaris ka Thomas Mann, Gontšarov, Leonid Andrejev, Tšehhov ja Gorki... Näiteks hakkas nüüd teostama programmi „Etendused üliõpilastele“. See ei ole uus idee, 1970. aastatel, kui sain Sovremenniku teatri direktoriks, tegin ma sedasama. Need vaatajad, kes on Sovremennikul praegu, on saanud neil aastatel, pluss nende järeltulijad... Praegu teeme sedasama Tabakerkas ja MHATis... Või teine näide. Uuel laval, mille kinkis MHATile üks rikas inimene, on piletihind kakssada viiskümmend rubla ja mitte kunagi kõrgem – see on mõeldud nendele inimestele, keda varem nimetati nõukogude intelligentsiks, kes on üsna vaesed, kuid kunstisse kiindunud inimesed. Samuti on MHATi põhilaval üle saja sajarublase pileti – selleks, et teatrisse võiksid saada kõik soovijad. Kuid on ka 4500-rublaseid, on etendusi, mis koguvad õhtuga 600 000 või 700 000 rubla. On aga ka neid, mis koguvad 1 400 000...

Oleg Tabakov.

See on muidugi Vladimir Maškovi lavastatud Ray Cooney „Number 13“, kus mängivad Jevgeni Mironov, Avangard Leontjev ja teised teie tähed.

Teatrikriitika sõimas ja peksis selle lavastuse läbi... Muide, see tõi kaasa selle, et helistavad väga kõrged võimuinimesed ja paluvad pileteid broneerida. Nii et käesoleval juhul ei olnud kriitikal küll mingit tähtsust.

Kuidas te üldse kriitikasse suhtute?

Rahulikult. Ma olen selles mõttes ikkagi väga ära hellitatud, sest kui ma alustasin, siis kirjutasid teatrist Vladimir Lakšin, Natalja Krõmova, Inna Solovjova... Mul on kõrged standardid. Seetõttu arvan, et tänapäeva vene teatrikriitikud taipavad teatrist üldjoontes vähem kui mina. Kahjuks. Kuigi ka nende seas on vägagi kirjaoskajaid; nimetan Jelena Jampolskajat, Saša Sokoljanskit, Roman Dolžinskit, Marina Davõdovat... Nii et näete, ma olen karm, aga õiglane.

Ikkagi tuleb vaimse poole peale rohkem mõelda, aga kui siis peale Ray Cooney midagi muud afišile ei tulegi.

Olen teiega nõus, kuid arvan, et ikka tuleb. Venemaal algas praegu, nii nagu ka sada aastat tagasi, teatriprotsessi tugeva elustumise aeg. See on väga huvitav.

Ka andekaid inimesi jätkub. Ei ole vaja süüdistada kapitalismi isiklikus ebaedus. Ehkki on ilmselge, et rubla on palju kõvem katsumus kui ideoloogiline võim. Ta on palju järjekindlam ja ei andesta vigu. Ideoloogia võib teha erandeid. Armeekindral Bobkov KGBst, kes vastutas töö eest intelligentsiga, aitas mind kaks korda absoluutsest tupikseisust välja, lubades lavale „Balalaikini ja K”, „Provintsi anekdoodid” ja „Tõusu Fudžijamale” – lihtsalt tema poeg oli minu austaja. Rubla ju erandeid ei tee, praegu ei tohi eksida. Kui inimesed tänapäeval eksivad, siis on sellel rängad moraalsed tagajärjed.

Lisaks oma niigi paljudele töödele organiseerisite 1992. aastal veel koolstuudio MHATi rektorina Ameerikas, Bostoni ülikoolis, Russian American Performing Arts Center’ – „Stanislavski kooli”, kus tegelesite palju aastaid oma puhkuse ajast üliõpilastega.

Enam ma nendega ei tegele. Kui pärast Oleg Jefremovi surma tuli õlg alla panna ja võtta vastu MHATi juhtimine, ei jäänud Ameerika üliõpilaste jaoks üldse aega. Nüüd aga annavad seal õpetust paljud meie suurepärased koolstuudio MHAT pedagoogid ja lavastajad, sealhulgas ka Adolf Šapiro, Juri Jerjomin, Kama Ginkas jt. Seegi ei ole kommertslik ettevõtmine, esimesel aastal õpetasime kiriku keldris, mille rent oli kõige odavam. Aga hiljem sai sellest nõudluselt kolmas teatriprogramm Ameerikas.

Aga kuidas see võimalikuks osutus – lihtsalt tulid vene lavastajad ja avasid oma kooli?

No mitte päris nii. Ameerikas olid tuntud küllalt paljud filmid, kus olin mänginud, ja seegi köitis meie esimesi tudengeid. Peale selle olin koolstuudio MHAT rektor, aga Moskva Kunstiteatri taset hinnatakse siamaani üsna kõrgelt, ja mitte ainult Ameerikas, vaid kõikjal maailmas. Nii et oli ka objektiivseid põhjusi huvi tekkimiseks. „Stanislavski kool” töötab edukalt juba viisteist aastat.

Mida te üldse noorest põlvkonnast arvate?

See on minu lootus. Mina käin pidevalt üliõpilastega läbi, ka teatris on meil kaks kolmandikku saalist noori täis. Ideoloogiliste tøkete puudumine on hea asi, aga ka kaotused on silmanähtavad. Tähendab, ma pean paremini töötama. Olemuselt on ju „keldriteatri” vaatajad „uusvenelaste” lapsed, ka MHATis endas on „uued” ja nende lapsed. Venemaa tänaste rikaste inimeste seas on väga haritud inimesi. Ja „meie kohus” seisneb eriti just selles, et aidata inimestel haridust saada, sealjuures teatri kaudu.

Võib teid veel miski teatris hämmastada?

Talent.

Kas teater on teid kunagi petnud?

Muidugi. Seda juhtub siis, kui teater hakkab bluffima. Teater on raske ja aus tegevus. Teater on eksam, mida sooritad elu lõpuni. See on sõduritegevus: külm, aga peab, ei taha – peab. Ema suri, matsin ta maha ja samal õhtul mängisin laval, sest direktorina ei saanud mängimata jätta... Vähesed jäävad oma elupäevade lõpuni ausaks.

Aga kas elu on petnud?

Minu elu pühendas mind üsna varakult oma reaaliasse. 1949. aastal arreteeriti inimene, kes oli armunud minu emasse. Talle inkrimineeriti „vandenõu Stalini vastu“ ja hakati nimesid välja peksma, mõeldes ka minu ema ja minu onu. Teda piinati kohutavalt, aga ta ei öelnud mingeid nimesid, kannatas kõik välja. Ükskord läksin emale töö juurde vastu ja kodu poole minnes kuuleme äkki: „Ärge pöörake ümber, ma räägin teile, mis nad temaga teevad.“ Ma olin siis neljateistaastane ja sellest ajast peale tean, mida nõukogude võim endast kujutas. Mõnikord oli mul tülikas, mõnikord aga lihtsalt raske kooskõlastada oma elujaatavat hoiakut ja ise-loomu teadlikkusega reaalsest asjade seisust. Kui väed viidi Prahasse, see oli pool aastat pärast „Revidenti“, siis mina, Bulat Okudžava, Andrei Voznessenski ja Bella Ahmadullina saatsime Brežnevile protestitelegrammi. Vastuseks sellele talitas võim targasti – 7. novembril jagati autasusid ja „Austuse märgi“ ordeni saajate seas olime ka luuletaja Jevtušenko ja mina. Sel ajal oli see kolmekümneaastase näitleja jaoks väga kõrge autasu. Katsu pärast seletada, et saatsin protestitelegrammi...

Küsitluse tulemusena on 72% vene lastest nimetanud „tähtsaimaks täiskasvanuks“ teid. Kas olete ka oma poja Pavliku jaoks tähtsaim täiskasvanu?

Ei, ta on vaba isiksus ja minu suhtes väga range...

Küsinud ETERI KEKELIDZE

Vene keelest tõlkinud MADIS KOLK

OLEG TABAKOV on sündinud 17. augustil 1935. aastal Saraatovis. Ta lõpetas 1957. aastal Moskva Akadeemilise Kunstiteatri (MHAT) koolstuudio Vassili Toporkovi kursuse ja asus samal aastal tööle teatri Sovremennik näitleja ja lavastajana. 1971 – 1976 oli Sovremenniku direktor. 1983 hakkas näitleja ja lavastajana tööle MHATis, 2000. aastal sai selle kunstiliseks juhiks, alates 2004. aastast täidab ka direktori kohuseid. 1976 – 1986 õpetas GITISes ning pani aluse Tšaplõgini tänava eraõppestuudiale, mis kannab praegu nime Oleg Tabakovi teater ehk Tabakerka. 1986 – 2000 oli MHATi koolstuudio rektor, alates 1987 professor. 1992. asutas Bostonis Konstantin Stanislavski nimelise suvekooli. On teinud pedagoogitööd muu hulgas ka Pariisi konservatooriumis, Briti Ameerika Teatriakadeemias Londonis, Hamburgi Kunstiakadeemias, Max Reinhardti Seminaris Viinis, Carnegie Melloni Ülikoolis Pittsburghis, Juilliard Schoolis ja New Yorgi ülikoolis, Florida Riiklikus Ülikoolis, Delaware'i ülikoolis ja Harvardi ülikoolis.